

מסורת הש"ס

(א) לקמן פ' ס. (מוספתא פ"ו), (ב) ספרי פ' פקודי, (ג) מנחת כהן, (ד) פ"ב, (ה) מנחת למנוח, (ו) שפירא, (ז) שפירא, (ח) שפירא, (ט) שפירא, (י) שפירא.

נוסחת הריב"ן

[א] שאלו הם הם טמא כי ימי ספרו ולהביא קרבן ואוכל בקדשים ואח"כ למנוח ימים ושמואל ואח"כ למנוח דמירות טהרה: [ב] מלחולל בקדשים עד לאחר כי נרעם חזר ו' לאלתר: [ג] שלשים יום כי טמא היי ומגלחת ראשן שפשת כו: [ד] ל' יום לאחר כי והללו שמי מגלחתו ויטעם שלשים יום כי מירות טהרה ומוה ל' כו: [ה] ימי חלוטו למנוח מירות טהרה עולין לו למנוח מירות טהרה: [ו] אלף כו: [ז] נלמד דלפניו מירות טהרה אין עולין לו: [ח] שם היה מנוח מוחלט: [ט] אלף ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אוכל וכו' ששים יום ושמואל והי' הנקב שוהא ואינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: (ב) ד"ה כמה דברים וכו' לאחר שמי שנים דשמה וכו' וסמי מגלחות הראשונות וכו' עלו לו: (ג) ד"ה ימי חלוטו שם היה מנוח: (ד) ד"ה מנוח וכו' לא יהיו עולין וכו' טהרה הק"ד ואח"כ תמיד תאמר בימי חלוטו וכו' והואל ימי חלוטו:

גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי מומא. עולין דף ח ט"ב: תוס' ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכו' לאחר ק"כ יום היינו ציוס ק"כ:

הגהות מהר"ב

רנשבורג [א] רש"י ד"ה וכו' וכו' דהיינו מירת דהוה מנחת וי"ב דהיינו מירת: [ב] תוס' ד"ה וכו' וכו' גידול שיער אלף. מירת אלף מנחת וי"ב אח"כ לגלג וכו' כ"ל:

הגהות התוספות

1. צ"ל בה"פ 2. צ"ל ציוס שלשים. 3. צ"ל תקן. 4. צ"ל אע"ג דבתגלחות שניות. 5. צ"ל ממה נפשך אם טמא טמא הוא ק"ד ימי חלוטו אחר שבעת ימים בתגלחת שניה יכול לגלג. ואם נזיר טהור כו'. 6. צ"ל טהור הוא ומחולל. 7. צ"ל כדי גידול שער ויכול לגלג כו'. 8. צ"ל ואחר תגלחת שלשית. 9. מירת טמא מנחת. 10. צ"ל על טומאתו. 11. מירת שכן חלוטו. 12. מירת ציוס מנחת וכו' כיון. 13. מירת קמא מנחת. וי"ל דבריהם. 14. צ"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י ובתוס'.

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נו.

עין משפט
נר מצוה

[א] מ"י פ"ז מהלכות מירות הלכה ו:]

פ"ה הרא"ש

ושותה יין ומטמא למתים ותני עלה כד"א בניזיר מועטת אז די לו בק"כ ימים אבל בניזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר כי שנים דא"א לגלג ב' תגלחות של ימי חלוטו וימי ספרו אלא אחר כי שנה אוכל בניזיר מועטת אחר ששים יום ושותה יין ומטמא למתים אחר ד' ימים כתיב נזיר מועטת אחר ק"כ ימים ואי ס"ד מלקי ליה ימי חלוטו מלקי ליה ימי שנים ולי יום ואחר ששילח שנית לצרעתו לסוף ב' שנים יגלג תגלחת ג' לאחר ל' יום מ"מ"א אם נזיר טמא הוא כן הוא יזנו ואפי' אחר ד' ימים תגלחת היה כולו לגלג ואם נזיר טהור יהא ומחולל כן הוא דנין שהיה עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו יגלג לתחתין קל ו' יום לגידול שער. ואחר תגלחת שלישיית ימתיך שנה א' דשמה היה מחולל וטמא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לניזיר טמא ועד ששילח ויביא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנוח נזירות טהרה. אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלג תגלחת שלישיית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט נזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו ועוד מתיב רב אשי אין ימי חלוטו אלא ימי טומאה. פ' טומאת מת שאין עולין לו מן המניין דכתיב: וימי טומאתו מגלח ומביא קרבן ואח"כ ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים כדדרשין לעיל פ' ג' מינים טמא נזיר למעט תגלחתו ויין שאינו סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברות א"א ימי תגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו כדאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומה ושנה וטובל ומונה נזיר טהרה ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזיר נזיר טהרה ששערו לגלג לצרעתו ואינו דנין שלא יעלו לו מן המניין ימי ספרו ד' ימים שבין תגלחת א' לב' מן שאין עולין לו צ"ע אמאי דאית נמי בק"ב שערו ראוי לתגלחת נזיר

ה"ג אוב"ב בקדשים אחר ששים. דהיינו ציוס ששים ואחד דשני תגלחות ראשונות היו ציוס שלשים דלוקמין אדאורייתא ומיהו לפירוט זה אוכל בקדשים ציוס ששים גופיה [כיון] דתגלחת ראשונה שלשים יום^א א"כ תגלחת שניה ציוס חמשים ותשעה דאורייתא כדלמרינן לעיל אס גילג ראשונה ציוס שלשים מגלח שניה ציוס ששים ואם גלג שניה ציוס ששים חסר אחד ילא דהיינו ציוס חמשים ותשעה וכו ציוס יטבול ולמחרתו ציוס ששים יציא קרבנותיו ויאלל בקדשים ונמצא לאוכל בקדשים ציוס ששים ואע"ג דלמחר ששים [למחר]^ב הכי נמי למרינן דפרק שני [מזירות] [לקמן פ' ס:] אוכל בקדשים אחר ששנה ימים וזוהי לומר ציוס השמיני עלמנו וכן הוא דקמני ושותה יין^ג לאחר ק"כ ימינו ציוס ק"כ^ד דאע"ג דתגלחת שניה^ה ציוס שלשים ואחד דוק לשון מהרפ"ש: ו"א ס"ד ס"קו ו' ימי חלוטו תסני ליה [בנ] שנים וכו' יום]. כלומר אחר גילג שנית לצרעתו לקח שמי שנים יגלג שלישיית לסוף שלשים ממה נפשך^ו אס נזיר טהור הוא^ז ק' דינו שיהי עלו לו ימי צרעתו לשנה של מירות [לרז חסדא] ואינו צריך להמתין רק שלשים יום גידול שער^ח [א] (אבל לגלג תגלחת נזיר טהור אחר תגלחת ל' ימתיך שנה לתגלחת רביעית דשמה מוחלט היה וטמא וטמא^ט מת ושתי תגלחות

אוכל בקדשים לאחר ששים (א) ושותה יין ומטמא למתים לאחר ק"כ יום. שאלו (ב) היה טמא ודאי ומוחלט ודאי היה צריך לגלג לאלתר תגלחת זרעת וצוקף שבעה ימים דתגלחת (ג) ימי ספרו מביא קרבן זרעת ואוכל בקדשים ואח"כ למנוח שבעה דתגלחת נזירות טומאה^ה ואח"כ למנוח שלשים דמירות טהרה מפני שהזרעת דוחה לתגלחת דנזיר כדמנין לקמן בפרק פירקין (ד) (ט). דתגלחת הנגע דוחה לתגלחת הנזיר ציוס שוהא ודאי ולא ציוס שוהא ספק ונמצא אוכל בקדשים לאחר שבעה ימים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. אבל עכשיו שוהא טמא מספק ומוחלט מספק שאינו יכול לגלג תגלחת זרעת לאלתר לפי שאין עולה לו מן המניין תגלחת הנזיר ציוס שוהא ספק הלכך שוהא אוכל בקדשים לאחר ששים כו' כיצד צא לו לגלג תגלחת זרעת לאלתר אומרים לו שמה לא היית טמא ולא מוחלט ואי אתה רשאי לגלג עד שלשים יום צא לו לסוף שלשים (ז) וביקש לשמות יין אומרים לו טמא היית ולא מוחלט ותגלחת ראשונה שפשת היא תגלחת טומאה ואי אתה מותר לגלג כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות טהרה ועומד שלשים יום (ח) ומגלג הרי ששים יום צא לו לשמות יין אומרים לו מוחלט היית ולא טמא והללו שנים תגלחות שפשת הן שתי תגלחות

אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום (א) ותני עלה במה דברים אמורים בניזירות מועטת אבל בניזירות בת שנה אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים ואי סלקא דעתך סלקין ליה יומי תיסגי ליה בשלש שנים ושלשים יום ועוד מתיב רב אשי (א) אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו מן המניין ימי חלוטו מנין רדין הוא ימי טומאה מגלח ומביא קרבן וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן מה ימי טומאתו אין עולין לו מן המניין אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המניין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמים תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהן את הקודמים אמרת קל וחומר הוא ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות אין עולין לו מן המניין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות לא כל שכן ואין לי אלא ימי חלוטו ימי ספרו מנין רדין הוא מה

ראשונות לצרעתו ושלישית לניזיר טמא ועד שגלג לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנוח נזירות טהרה והיינו דפרק שלשים שנים ושלשים יום סגי דקך עולה החשבון אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכן לא יגלג שלישיית עד סוף שלש שנים דשמה נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי צרעתו לא עלו לו ונמצא שאינו יכול לגלג עד סוף השנה: ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין רדין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אסס נזיר טמא וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לרעמו אסס מצורע: לא אס אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אבל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשין לעיל דפרק שלשה מינין (ד) (מ). כי טמא נזיר למעוטי תגלחת ויין שאין סותרין ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות. שאם אמר הריני נזיר כשהיה צבית הקצרות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו^א כדלמרינן לעיל דפרק שלשים (ד) (ט): אלא תגלחת לסוף שלשים יום צביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות צבית הקצרות עולין לו לנזירות אלא כשיצא יתחיל למנוח ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן צריך לגלג צביל צרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המניין: ימי ספרו. לאחר שנתרפא שוהא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחוזר ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המניין וקלמ קהא דמיתא יין^ב מנין בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה: (א) סקוין טעון תגלחת. והו כענין ימי טומאתו: אב"ב ימי הוב והוביה וימי הסבור של מצורע. אחרי שאין טעונין תגלחת הרי אלו עולין: אילינא בניזירות מועטת כלומר שאין לו למנוח רק שלשים יום משהתחיל צרעתו עד סוף ימי נזירות: והא צני גידול שיער. והכי צני למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המניין לניזירותו דקמני חמרת בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכן יעלו והא ציוס^ג דבתחילת צרעתו לא היה לו למנוח אלא שלשים יום ונתרפא וגלג בתר גילגו צריך לחזור ולמנוח שלשים יום צבצרי מלמתי יום לא הו גידול שיער: אלא לאו בניזירות מרובה שהיה לו למנוח יותר משלשים יום כשנלטרע וכי גילג לצרעתו ש' לו עדיין למנוח שלשים יום ואי ס"ד דלמרינן ימי צרעתו יעלו לו מן המניין הרי י' לו עדיין גידול שיער שלשים יום כענין מילתא דרז חסדא ממש וקאמר תנא קמא^ד דלא סלקין ליה וקשה לרז חסדא: ר"ב אר"י^ה אמר משום ר' יהושע כל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבין על ביאת מקדש וכו' טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבין על ביאת מקדש וכו' וכו'.

(א) צ"ל שערו ראוי לתגלחת טהרה. וי"ל בתוס' ד"ה ומה. (ב) מירת קמא מנחת. (ג) צ"ל ר' אלעזר. בגמ' דרש"י ובתוס'.